

L'espill

Gabriel Foix i Escura

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Son les set. El dring del despertador retruny pel dormitori. L'estamordeix d'una plantofada. Torna el silenci. Fa la ronso una estona i finalment es lleva. D'esma, s'arrossega fins al bany, es treu el pijama i seu a la tassa del vàter. Havent abocat es situa enmig del plat de dutxa, sota el polvoritzador. Manté l'entreson fins que amolla l'aigua. Primer calenta i després freda per esbandir-se el sabó i espavilar-se.

S'eixuga enfront la pica, es passa el desodorant per les aixelles i s'ennuega la tovallola a la cintura. S'esguarda a l'espill. Amb altra tovallola més petita es sacsa els cabells. Li cal una pelada. Encara que li agrada de dur mitja melena, té establert el límit quan els rínxols li freguen l'espalla. I ara ja li toca. Després s'examina el contorn dels ulls tot comprovant que no li queden lleganyes. Cap ni una, la dutxa ha estat efectiva. S'acarona la barbeta. Rasca. Potser puga esperar fins demà abans d'afaitar-se, però si no ho fa, corre el risc de semblar un desmanotat al final del dia. Dubta.

Per fer temps mentre ho decideix, es col·loca el rellotge que s'ha tret just per dutxar-se. És aleshores quan se'n adona que encara no ha endarrerit l'hora. Dissabte al vespre passaren a l'horari d'hivern, però ell encara manté el d'estiu. Ben mirat, pensa, la gent només es fixa en la busca llarga, la del minuts, l'hora es coneix instintivament.

Es descorda el rellotge, es fixa en el minut exacte i gira la rodeta una volta sencera, fins al mateix minut de l'hora anterior. Se'l col·loca de nou al canell i observa com passen els segons. Ha de decidir-se. Es concentra en la barbeta per emetre un veredict, afaitar-se ara o demà.

Hi ha tot de punts negres.

“Però... Un moment! Atura't! És possible que siguem menys intensos que fa una estona? No, només és una impressió, això és impossible.” Es passa el palmell de la mà per la galta. Amunt i avall, no hi ha gaire diferència. Però exactament igual, clavats, exactament el mateix, no és. Potser només siga una percepció, però ara ja no li cal afaitar-se. “Què estrany!”

El seu instint de deducció el fa sospitar del rellotge. La relació causa - efecte ha estat massa evident. Se'l treu altre cop i d'esma gira la l'agulla una altra volta sencera, una hora menys. S'inspecciona de nou. Apropa el rostre a l'espill fins que la mirada tan sols cobreix la sotabarba dreta. La ficció torna. La pell està més fina, més clara, com si punxons esmolats que cada matí pugnen per eixir a la superfície aquesta vegada s'amagaren. És força estrany, per bé que és prou eficient. Només cal voltar la maneta cap a l'esquerra fins que no en quede ni rastre, com si s'acabara de passar la navalla. Amb aquesta idea al cap, tira pel dret i gira la rosca repetidament tot comprovant alhora com la foscor incipient de la galta s'esclareix poc a poc fins esdevindre d'una suavitat esponjosa, com de xiquet de bolquers. Ja no cal ni el *aftershave*. “Perfecte!”

Fa un darrer posat davant l'espill i queda cofoi. Però... Un moment! És possible que el cabell s'haja escurçat també? Recorda que tot just després d'assecar-se'l li fregava l'espalla, i ara no arriba a tocar-la, els darreres flocs romanen suspesos uns mil·límetres per sobre.

Sense encomanar-se a cap Sant, continua girant la

rodeta cap enrere tan ràpid com pot. Té els dits grans i matussers, i en canvi aquesta mena d'aparells estan fets per gent menuda, delicada. S'atura uns minuts després, incapaç de saber quan de temps l'ha endarrerit. S'esguarda i comprova amb estupor que els cabells ben bé no arriben a cobrir-li les orelles. S'han escurçat gairebé un pam.

I si ha trobat algun remei miraculós contra el creixement del cabells? I si el rellotge amaga alguna propietat màgica? No ho sembla pas. Té l'esfera analògica, amb l'armis metàl·lic i la polsera de cuir, molt clàssic, molt corrent, de dia feiner, sense cap altre valor real més enllà de precisió suïssa de la soneria. O hi ha quelcom més? Escruta l'aparell pel davant i pel darrere i no adverteix res fora del comú. Unes ratlles imperceptibles al vidre, números romans, les busques negres sobre fons blanc. Tot com sempre, un qualsevol.

Després s'emmiralla de nou i té la sensació que alguna cosa més ha canviat al seu rostre. S'observa amb deteniment. Lleus alteracions al front, els pòmuls subtilment més estirats, les temples més llisses, el clotet de la barbata imperceptiblement menys profund. "Què estrany! Troba que el primer cop que S'he emmirallat, fa només una estona, el seu aspecte era diferent.

Gira la rodeta cap enrere amb rapidesa. Va agafant pràctica. Prem la rodeta amb la punta del polze i l'índex i amb moviments secs de canell volta l'agulla gran a tanta velocitat que gairebé ni s'aprecia. Com que el rellotge no disposa d'indicador del dia, perd el compte dels temps que ha tirat enrere. Però els cabells s'escurcen a bon ritme. Si continua així una estona, prompte arribarà a

tindre el mateix *look* de quan que es va fer l'ànim de deixar-se melena.

Volta i volta mentre contempla com el pel s'encongeix. Cada cop més ràpid. El seu cap sembla el ventre d'eixos aspiradors que xuclen el cabla de l'endoll quan es pitja el botó. I finalment arriba on de manera inconscientment s'ha proposat arribar. Ja no té pèl, s'ha quedat calb. Una superfície lluenta i clara, amelonada, llustrosa. Es passa la ma i reconeix un tacte viscos. Segons com es situe, les llums del bany es reflecteixen a la coroneta i es projecten sobre l'espill. S'imagina que la superfície de la lluna ha de ser una cosa idèntica a un crani pelat. El Sol projecta rajos de llum i la lluna els reflexa per a què els terrícoles la puguin veure.

Després se'n adona que el procés de reducció del cabell no ha seguit el mateix ritme a totes les parts del cos. Les celles, per exemple, s'han mantingut invariables. Mai no les ha tingut molt poblades, però. El mateix ocorre amb les aixelles. La pelussera guarda la mateixa densitat que adés; fins i tot es conserva el flaire sintètic del desodorant. En canvi, el borrhissol que recentment s'ha instal·lat enmig del pit, resseguint la línia de l'estern, sí que sembla menys aferrat. A més a més, l'aurèola de pels solts al voltant del mugrons ha desaparegut per complet. Només en queda un d'escadusser que s'arranca d'una estrebada.

Acte seguit, com un ressort, es treu la tovallola i comprova que el reguitzell de forra que va des del melic fins a la jungla del pubis també s'ha embegut. Fins i tot s'aprecia alguna discontinuïtat que per força ha de ser com la del primers anys de la facultat. El pel de les

comes i l'avantbraç, a falta d'un anàlisi més acurat, no sembla haver patit cap modificació.

S'escruta amb paciència. La novetat de la calvície encara condiona llur capacitat d'avaluació i no vol deixar-se influir. Però ell diria que es troba més jove. El front, els pòmuls, les temples, el clotet de la barbeta... Però també la mandíbula i el musell estan ara clarament més arrodonits, indefinits, com en construcció. En general, tot el rostre és menys cantellut. Sense dubte son les faccions d'algú més jove. L'espatlla també ha minvat. La distància entre muscles s'ha reduït. I també la cintura. Encara que sempre ha estat un noi esprimatxat, l'edat no perdona i darrerament havia fet créixer la panxa. La mida de les mans, amb la pell més fina i els dits menys boteruts, també palesen aquest rejuveniment.

Tanmateix, li costa apreciar una disminució de l'alçària. Aquest fet esdevindria sens dubte la confirmació definitiva del poder màgic del rellotge, la prova concloent. Per tal d'amidar-se, cerca referències properes; incapaç de moure's d'enfront l'espill. Si es plantifica reginjolat, la sanefa verda li queda a l'altura del clatell, un o dos centímetres per sota del rostre i altre centímetre per sobre els muscles.

Amb aquesta referència, gira el mecanisme. Sense pressa però sense aturar-se. Controla a la vegada les agulles i el seu aspecte. Endarrereix un any sencer. Un cop llest, s'examina amb deteniment. S'apercep més jove, però ni rastre de l'encongment.

Com que als dits de la mà dreta comencen a eixir-li pelleringues, assaja amb l'esquerra. Triga un poc en

assimilar el moviment, però després aconseguix voltar la rodeta a una velocitat semblat. Set-centes trenta voltes més. Res, cap moviment, la sanefa roman a la mateixa distància. Recorda que ja fa molts anys que assolí el seu sostre. Potser des del seus divuit o vint anys. Des de llavors que llambrega el món des de la mateixa perspectiva. La sanefa, l'espill, el penjador de la tovallola, la pica, el pany de la porta, la lleixa del sabó. Tot sempre a la mateixa alçària.

Ha perdut el compte dels anys que ha tirat enrere, però calcula que li'n quedaran almenys tres o quatre fins arribar als vint. S'organitza per tal fer girar la rodeta amb rapidesa però sense malmetre's els dits. La meitat amb la dreta i l'altra meitat en l'esquerra, i així un any, i després un altre. Cada poc, comprova si hi ha hagut canvis. La vellositat, el rostre amb els darrers grans de l'acne que han tornat a aparèixer, el cos esquifit, cada cop més semblant al d'un adolescent, i finalment la sanefa subratllant-li el nas i les orelles, més amunt d'on era abans. Aquesta és la prova decisiva, el temps està a les seues mans.

S'atura i s'escruta de nou pam a pam. El reflex del mirall l'esgarrifa. Un individu nu, calb, molt prim, de blanc lletós, estret de malucs, amb el penis flonjo i arrufat com un cacau.

Té les mans amarades de suor. S'eixuga amb la tovallola i després arranca altra vegada la marxa enrere amb una cadència vertiginosa. Gira la rodeta alternativament amb la dreta i l'esquerra. La sanefa queda cada cop més amunt. Mentrestant, ell va comparant el rostre que es transfigura a l'espill amb la imatge que recorda de

cadascuna de les fotografies de l'àlbum familiar. La joventut ha quedat enrere, l'adolescència, l'època de la gran estirada, la de l'acne, la dels primers pels púbics...

Forassenyat, s'enfonsa en els darrers dies de la seua infantesa, el pel més llis i clar, les galtes colrades, les orelles reeixides; fins que la rodeta es desencaixa i acaba voleiant per terra. Aleshores, se'n adona que ja no arriba a l'alçada de la pica.